

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **J. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. KUKHK-41672/DS/2016/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 11. 10. 2016, č. j. ODP/91601-2016/hrk 10472-2016/hrk/15, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Toyota Previa, registrační značky x, a motorového vozidla tovární značky Toyota Corolla, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidiči uvedených vozidel, jejichž totožnost není správnímu orgánu známa, překročili nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, v těchto případech:

- dne 20. 11. 2015 v 18:23 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“

a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,

- dne 29. 11. 2015 ve 21:42 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“

a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 67 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 64 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,

- dne 16. 1. 2016 v 10:07 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 72 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu,

- dne 17. 1. 2016 v 10:01 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, na silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 75 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. V prvním z nich namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu. Správní orgány nesprávně posoudily předmětná deliktní jednání jako jednotlivé skutky, ačkoliv všechny tvoří jeden pokračující správní delikt. Žalobce dále uvedl, že alternativně se mohlo jednat o dva pokračující správní delikty, přičemž první by byl tvořen přestupky ze dne 20. 11. 2015 a ze dne 29. 11. 2015 a druhý přestupky ze dne 16. 1. 2016 a dne 17. 1. 2016. Žalobce poukazuje na to, že „listopadová“ i „lednová“ deliktní jednání naplňují stejnou skutkovou podstatu a spojuje je stejná souvislost časová i místní. Toto kvalifikační pochybení správního orgánu I. stupně vedlo k tomu, že žalobce byl vyzván k uhrazení pokuty za všechny čtyři správní delikty zvlášť, ačkoliv měl být vyzván nejvýše dvakrát.
5. Druhý ze žalobních bodů obsahoval námitku, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Měl provést společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se dozvěděl dříve, než došlo k prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ve věci. Z tohoto důvodu považoval žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné, jelikož ten přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by zohlednil správní delikty, kterých se žalobce měl dopustit ve dnech 31. 5. 2014 a 1. 6. 2014.
6. Žalobce ve třetím bodu žaloby rovněž konstatoval, že mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně se přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje žalobce otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí (např. stanovisko Ministerstva dopravy nebo veřejnoprávní smlouvu). Žalobce v závěru poukázal na to, že šablonovitá rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za přezkoumatelná.
7. V další námitce žalobce namítal, že ho správní orgán zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, v primárně přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Je toho názoru, že správní orgán nedbal zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když mu závazně určil, jakým způsobem má realizovat své právo dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
8. Dalším pochybením, nazvaným „Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení §

125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce očekával, že v tomto případě bude rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, jelikož v případech, kdy je rozhodováno na základě podkladů, které nebyly provedeny jako důkaz, takto žalovaný konstantně rozhoduje. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobce dále také uvedl, že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona silničního provozu, zda měření v těchto úsecích zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

9. V šestém žalobním bodu vytýkal žalobce správnímu orgánu, že měl nepřesně označit místa spáchání údajných správních deliktů ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku místa ohledal a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obcí Kocbeře i Choustníkovu Hradiště, jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopií územních plánů. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obcí. Dále správní orgán ve výroci rozhodnutí označil úseky údajného spáchání přestupků v délce cca 1 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy těmito úseky mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
10. Žalobcem byla namítána také nepřezkoumatelnost obou napadených rozhodnutí z důvodu, že se jedná o mechanicky psaná rozhodnutí postrádající tvůrčí a myšlenkovou činnost. Všechna rozhodnutí jsou v podstatě až na údaje o datu a místě spáchání správního deliktu a osobní údaje, totožná. Žalobce v tomto bodě ještě namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný, jelikož je v něm uvedeno, že pokuta se ukládá dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení ale v době, kdy došlo ke spáchání údajných správních deliktů, neexistovalo.
11. V žalobě bylo rovněž namítáno, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatelů daných přestupků. Tento bod byl v žalobě rozdělen na dvě části, když pod písmenem a) se žalobce zaobíral zjišťováním označeného řidiče L. H. N. a pod písmenem b) D. P.

12. Žalobce pod písmenem a) namítal, že správní orgán disponoval informací, že v předmětné dny řídil L. H. N., nar. ..., bytem 58 D. B. P., H. P., V. s. r., doručovací adresa A. 362/11, P. Prověrování této osoby však bylo jen zcela formální až automatizované, bez zjevného zájmu o zjištění pachatele údajného přestupku.
13. Správní orgán se pokusil označenému řidiči doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko L. H. N. a nikoli společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., ačkoli z vyjádření vyplývalo, že L. H. N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl označeného řidiče kontaktovat tak, že měl adresovat písemnost na adresu zmocněnce a rovněž označit jej jako adresáta.
14. Žalobce rovněž namítl, že i přesto, že správnímu orgánu bylo známo, že L. H. N. na uvedené adrese nemá poštovní schránku, jediným krokem, který za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli mu muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že L. H. N. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti, měl být žalobce též vyrozuměn. Navíc mohl správní orgán ustanovit L. H. N. opatrovníka nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou.
15. Žalobce se také ohradil proti závěru správních orgánů, že osoba označeného řidiče v době spáchání přestupku vozidlo neřídila, resp. že její označení za řidiče je účelové, obstrukční atd. Nelze tak usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že L. H. N. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení, jelikož je zaměstnán ve společnosti zmocněnce žalobce, který provozuje tzv. „*drink and drive*“ a domnělý řidič jako výkon svého zaměstnání řídí vozidla různých provozovatelů po celé České republice. Žalobce uvedl, že správní orgán mohl pachatele přestupku zjistit i pomocí kamerového systému, kterým město Hradec Králové disponuje. Závěrem bylo namítáno, že správní orgány rozhodovaly na základě faktů jim známých z úřední činnosti, aniž tyto byly obsahem spisu.
16. Žalobce pod písmenem b) tvrdil, že osoba, kterou označil jako řidiče jím provozovaného vozidla v předmětný čas, tj. D. P., nar. ..., bytem O. 41, P. 7, se ale vyjádřila v tom směru, že jeho vozidlo neřídila. Tuto reakci však žalobce považuje za zcela pochopitelnou vzhledem k tomu, že D. P. měl jen v obvodu správního orgánu spáchat dalších 15 přestupků. Výpověď označeného řidiče tedy považuje za lež. Dle názoru žalobce měl správní orgán dále usilovat o zjištění pachatele přestupku a nepostupovat zcela formálním postupem. V závěru této žalobní námitky podotkl, že D. P. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, jelikož je zaměstnán, stejně jako L. H. N. ve společnosti, která provozuje tzv. „*drink and drive*“.
17. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto

- pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
18. Žalobcem byla dále namítána protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
19. V posledním žalobním bodu žalobce vytýkal orgánům veřejné správy dvě pochybení. Konkrétně, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obcí Kocbeře a Choustníkovo Hradiště. Závěrem uvedl, že údaje na snímcích mají nulovou vypovídající hodnotu, když ty do nich mohly být přidány až následně.
20. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Žalovaný rovněž podotkl, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako provést důkaz listinou mimo ústní jednání, ale stanovuje k němu podmínky v ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu a ustanovení § 18 odst. 1 stejného zákona. Žalobce byl o postupu řádně informován a mohl uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají i dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobce, že nebylo prokázáno, že strážníci Městské policie Dvůr Králové nad Labem měli písemné zmocnění provádět měření rychlosti motorových vozidel v daném místě, a také spolehlivě vyvrací námitku, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřícího zařízení zasahovat. V závěru konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.
21. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uvedl pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu, k doplnění náležitostí podání, žalobce žádné další námitky neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
22. K jednání soudu dne 9. 10. 2018 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil.
23. Při jednání krajský soud provedl důkaz obsahem návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, obsahem stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, a smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb uzavřenou mezi společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o. a městem Dvůr Králové nad Labem ze dne 2. 12. 2013 včetně příloh. Zopakoval i listinné důkazy shromážděné ve správním řízení, tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15 (č. l. 53 správního spisu), ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15 (č. l.

49 správního spisu), veřejnoprávní smlouvu ze dne 22. 7. 2013, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře (č. l. 50 správního spisu), výpis z usnesení zastupitelstva obce Kocbeře ze dne 19. 7. 2013 a usnesení zastupitelstva Města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 (č. l. 51 správního spisu) a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013 (č. l. 52 správního spisu), veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště (č. l. 54 správního spisu), výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 a usnesení zastupitelstva Města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 (č. l. 55 správního spisu) a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 (č. l. 56 správního spisu), vyjádření Policie ČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel - doplnění ze dne 31. 12. 2014, včetně přílohy - lokality pro nasazení regresivního kamerového systému (č. l. 57 a 58 správního spisu) a seznamem míst provádění měření dodržování rychlosti (č. l. 62 správního spisu). Dále přečetl i obsah listin týkajících se šetření ohledně osob sdělených řidičů D. P. a L. H. N. (č. l. 8-11, 19-20, 29-38 a č. l. 46-47 správního spisu). Krajský soud doplnil důkazní řízení k žalobní námitce nevedení společného řízení o podklady Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem k přestupkům, ke kterým došlo dne 31. 5. 2014 a 1. 6. 2014. (č. l. 48-72 soudního spisu), které rovněž provedl jako důkaz.

24. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 14. 1. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 20. 11. 2015 v 18:23 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Toyota Corolla, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a se dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 4. 2. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026) dne 19. 2. 2016 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 24. 2. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na

uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 19. 7. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 9. 9. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

26. Správní orgán I. stupně následně obdržel dne 22. 1. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 29. 11. 2015 ve 21:42 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště,

na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Toyota Corolla, registrační značky x (pozn.: poté se změnila tato r. z. na r. z. x), kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 67 km/h.

Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 64 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 2. 2. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026) dne 17. 2. 2016 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil D. P., nar. ..., bytem O. 41, P. 7. Správní orgán I. stupně dne 24. 2. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán následně požádal Obvodní ředitelství policie Praha 1 o prověrku pobytu D. P. V odpovědi bylo uvedeno, že dne 15. 6. 2016 bylo provedeno požadované šetření ohledně pobytu D. P., přičemž bylo zjištěno, že D. P. na uvedené adrese O. 41, P. 7, už pět let nebydlí. Dalším šetřením bylo zjištěno, že adresou, na které by se měl zdržovat, je adresa Z. 483/14, P. 8, B. Obvodnímu ředitelství policie Prahy 1 se podařilo zjistit telefonní kontakt na uvedenou osobu. Správní orgán I. stupně poté dne 20. 6. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení D. P. na adresu Z. 483/14, P. 8, B. Zásilka se vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně kontaktoval D. P. na zjištěném telefonním čísle a vysvětlil mu, že je opakovaně uváděn jako řidič v 16 případech vedených u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. D. P. byl požádán o sdělení jeho pobytu, kam by mu mohlo být řádně doručováno. Ten uvedl, že to není poprvé, co byl takto označen, že společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., nezná, neví, proč je uváděn jako řidič a že zvažuje podání trestního oznámení. Trvalé bydliště má na adrese O.čp. 46/41, ale nezdržuje se tam. Nikdy také nebydlel v ulici Z. 483/14. Sdělil, že se zdržuje na různých adresách u známých a je kontaktní pouze na tomto telefonním čísle nebo na e-mailu. Bylo domluveno, že na e-mail, který telefonicky sdělil, mu bude zaslána výzva k podání vysvětlení. Následně D. P. v přípisu, který správnímu orgánu došel dne 25. 7. 2016, znovu prohlásil, že ve všech uvedených případech (včetně tohoto případu) nebyl řidičem vozidel, provozovatele vozidel nezná a stejně tak nezná ani společnost ODVOZ VOZU, s. r. o. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující

zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 9. 9. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

27. Správní orgán I. stupně obdržel dále dne 26. 2. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo

dne 16. 1. 2016 v 10:07 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Previa, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 75 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 72 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 22. 3. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 12. 4. 2016 v reakci na výzvu provozovateli vozidla uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H.N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 20. 4. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 19. 7. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče. Zásilka se opět vrátila zpět. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 9. 9. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

28. Správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 2. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 17. 1. 2016 v 10:01 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Toyota Previa, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 2. 3. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026) poté, dne 24. 3. 2016 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o.,

který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 30. 3. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 10. 5. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče. Tato zásilka se znovu vrátila zpět. Poté byl vložen do správního spisu přípis Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016. V něm bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí a jako cizinec v minulosti nepobýval na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádal. Jako občan České republiky rovněž osoba nebyla v evidencích nalezena. Správní orgán založil do správního spisu i přípis Ministerstva vnitra České republiky s potvrzením těchto informací a doplněním, že osoba neprochází ani Cizineckým informačním systémem. Správní orgán tak do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto dne 9. 9. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

29. Dne 9. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně usnesení, jímž řízení o všech čtyřech správních deliktech žalobce spojil, které nabylo právní moci téhož dne.
30. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 3. 10. 2016, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 12. 9. 2016.
31. Dne 3. 10. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho rovněž vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
32. Dne 11. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/91601-2016/hrk 10472-2016/hrk/15, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 2.500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“ (pozn.: zástupcem žalobce nesprávně označeno jako ODP/23751-2016/hrk 10472-2016/hrk/15). Správní orgán vyzval zástupce žalobce k odstranění nedostatků podání, když ten v písemnosti ze dne 9. 11. 2016 napadené rozhodnutí označil opět chybně a nedoplnil ani další náležitosti požadované správním orgánem. Dne 11. 11. 2016 bylo vydáno další usnesení, které žalobci stanovilo lhůtu na odstranění nedostatků podání. Žalobce již nijak nereagoval. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
33. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně -

vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající

se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobivé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobivé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání

se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS

ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014,

č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky

a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

36. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

37. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Porušení § 125h silničního zákona

38. V první žalobní námitce bylo žalobcem namítáno porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, neboť byl správním orgánem vyzván k uhrazení částky za všechna delikttní jednání zvlášť, ačkoliv měl být vyzván k zaplacení nanejvýš dvakrát, nejprve pro pokračující správní delikt spáchaný v listopadu 2015 (pozn. delikttní jednání ze dnů 20. 11. 2015 a 29. 11. 2015) a poté za pokračující správní delikt spáchaný v lednu 2016 (pozn. delikttní jednání ze dnů 16. 1. 2016 a 17. 1. 2016).
39. Krajský soud uvádí, že definice pokračujícího správního deliktu vychází analogicky z ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Pokračováním ve správním deliktu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokud jde o první z výše zmíněných znaků, tj. jednota záměru, lze ho interpretovat tak, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od

počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. (viz obdobně ŠÁMAL, P. et al.: *Trestní zákoník*. Vyd. 2. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1290. ISBN 978-80-7400-428-5.). Nutno konstatovat, že u provozovatele vozidla (žalobce) v tomto případě znak záměru absentuje, a to i s ohledem na stanovení jeho objektivní odpovědnosti za to, že zajistí, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Navíc i jakýkoliv případný jednotný záměr – tzv. subjektivní souvislost, vyvrací v tomto případě i samotné znění žaloby, jejíž argumentace směřuje mimo jiné právě i proti samotnému spáchání jak přestupku, tak potažmo správního deliktu.

40. V daném případě pak není sporu o tom, že žalobci byl uložen trest za všechny spojené delikty na samé spodní hranici závažnějšího z přestupkových jednání. Při uložení trestu (výše pokuty) tedy nedošlo k porušení absorpční zásady, což ostatně žalobce ani nenamítal. Lze dodat, že žalobcem zmíněné rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45, se týkal zcela jiné skutkové situace, zejména zcela absentovala výzva dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Jeho závěry tedy nejsou na posuzovanou věc přílehlavé. Krajský soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Společné řízení

41. V této námitce žalovaný poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru postupoval správní orgán v rozporu s ustanovením § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého mělo být správním orgánem I. stupně vedeno společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se správní orgán dozví dříve, než dojde k vydání rozhodnutí prvního stupně.
42. Žalobce tuto skutečnost zmínil pouze obecně ve vztahu ke dvěma deliktům spáchaným dne 31. 5. 2014 a ze dne 1. 6. 2014, aniž by však uvedl k řízení o těchto deliktech cokoli bližšího, přičemž k žalobě přiložil pouze fotokopii výzev žalobci jako provozovateli dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud si přesto vyžádal spisovou dokumentaci vztahující se k žalobcem zmíněným správním deliktům ze dne 31. 5. 2014 a ze dne 1. 6. 2014. Ze spisového materiálu vyplynulo, že u obou přestupků byl jako řidič žalobcem, resp. jeho právním zástupcem, označen J. M., nar. ... Tato osoba však dne 22. 9. 2014 ve Zlíně zemřela. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně, aniž řízení o těchto deliktích zahájil, věci odložil, jelikož osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením správního řízení. Bylo také potvrzeno, že správní orgán po odložení přestupků žádné další kroky v dané věci nečinil. To, že se žalobcem žádné řízení o správním deliktu v těchto dvou případech nebylo ani zahájeno, mu tedy muselo být dobře známo.
43. Žalobcem požadované projednání deliktů spáchaných dne 31. 5. 2014 a dne 1. 6. 2014 ve společném řízení s delikty projednanými v nyní předložené věci tedy vůbec nepřicházelo v úvahu, neboť řízení o nich nebylo ani zahájeno, natož aby pak byly projednávány.

Rozhodovací praxe

44. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při

rozhodování. Žalobce avizoval, že k této otázce předloží důkaz při jednání, k soudnímu jednání se však nedostavil.

45. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. l. 67 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení
§ 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. l. 13 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil. Dále provedl správní orgán důkazy předložením dalších oznámení o přestupku v dopravě, na č. l. 22, 40 a 1 správního spisu, vždy spolu s příslušnou fotodokumentací. Správní orgán také vyhodnotil důkazy založené ve správním spisu na č. l. 3 (karta osobního motorového vozidla r. z. x) a 24 (karta osobního motorového vozidla r. z. x).
46. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 9. 9. 2016), on ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
47. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a obhlédání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepíše protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
48. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
49. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
50. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání

v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

51. Přestože má krajský soud zato, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 6. 10. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), v řízení před soudem dokazování těmito listinami zopakoval (viz protokol o jednání před soudem ze dne 9. 10. 2018).
52. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.*“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.
53. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který

zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

54. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. Jelikož stejnou námitku obsahoval i sedmý bod žaloby, nazvaný „nepřezkoumatelnost“, krajský soud v tomto odkazuje na jeho vypořádání níže.

Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

55. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: „*Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.*“ Žalobce uvedl, že nabyl dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Zmocněnec žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.
56. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 10. 10. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná

podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (10. 10. 2016).

57. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 9. 9. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

58. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15 i z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, včetně jeho doplnění ze dne 25. 2. 2015 a vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
59. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
60. To, že v daném případě použité rychloměry SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidel žalobce jako automatizované technické prostředky bez obsluhy, pak dokládá již zmíněný dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno, že: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.*“

61. Skutečnost, že předmětné rychloměry naplňují shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
62. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014, včetně jeho doplnění ze dne 25. 2. 2015 a, vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015 (č. l. 57, 59 a 61 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
63. Dne 12. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Choustníkovo Hradiště a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 3. 7. 2013. Obdobným způsobem byla dne 22. 7. 2013 uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Kocbeře a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 20. 8. 2013. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
64. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 12 jeho rozhodnutí) a odůvodnil, proč je v měřených úsecích měření rychlosti potřebné, právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

Místo přestupku

65. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když podle něho správní orgán nepřesně určil místa spáchání údajných správních deliktů, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikty staly v zastavěném území obcí. Žalobce tvrdil, že místa skutku ohledal na místě i v územních plánech, a zjistil, že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obcích umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení

§ 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celých měřených úsecích rychlostní limit 50 km/h.

66. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 16. 1. 2016 a dne 17. 1. 2016 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o více než 30 km.h⁻¹. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 20. 11. 2015 a dne 29. 11. 2015 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Ve všech případech se tedy jedná o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
67. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkaných deliktů je tedy relevantní, zda se měřené úseky nachází v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obcí. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním či jiným plánem obce Choustníkovo Hradiště ani obce Kocbeře (která navíc územním plánem ani nedisponuje), jak vytýkal žalobce správním orgánům.
68. To, že se měřené úseky skutečně nachází na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“ a na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, vyplývá pak nejen z přesné specifikace tohoto úseku v rozhodnutí správních orgánů, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006 včetně jeho doplnění ze dne 25. 2. 2015, a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006.
69. Žalobce vytýká správním orgánům i to, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obcí, stejně jako kde měřené úseky začínaly a končily. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě

se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřené úseky nacházely na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil, a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celé měřené úseky probíhaly územím obcí, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným relevantním podkladem. Žalobce nejen nenavrhuje žádný důkaz, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.

70. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že výroku rozhodnutí je nesrozumitelný z toho důvodu, že v měřených úsecích (měřících přes 1 km) mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti a že lze tvrdit, že výrok rozhodnutí se vztahuje jen na některé z více překročení rychlosti.
71. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřené úseky, které byly dlouhé přibližně 475 m a 1029,3 m, jak vyplývá ze správního spisu. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, které předpokládá měření rychlosti vozidla v konkrétně vymezeném úseku jako celku a ne v jednotlivých úsecích, jak se mylně domnívá žalobce. Je tedy možné, aby v průběhu průjezdu měřeného úseku aktuální rychlost vozidla fluktovala (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Výkyvy rychlosti v jednotlivých místech měřeného úseku však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku jako celku a překročení hranice povolené rychlosti v tomto úseku tvoří jeden přestupek (resp. jeden správní delikt).
72. Krajský soud uzavírá, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře.

Nepřezkoumatelnost

73. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí správního orgánu působí jako mechanicky vyplněná „šablona“. Dále podotkl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný, jelikož v něm bylo uvedeno, že pokuta se ukládá podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení podle žalobce v době spáchání správních deliktů neexistovalo.
74. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

75. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
76. V posuzované věci deliktní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obcí Kocbeře a Choustníkovu Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznamy pořízenými silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, které dokumentovaly dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřená vozidla. Uvedené bylo bezesporu jedinečnými, nezaměnitelnými a neopakovatelnými důkazy, které byly získány kalibrovanými a schválenými měřicími zařízeními, s doložením ověřovacích listů k daným měřidlům. Všechny listiny založené ve spise jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách a svou argumentaci rovněž podpořily judikaturou. Krajský soud proto rozhodnutí správních orgánů „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.
77. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 2.500 Kč ukládá žalobci v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 2.500 Kč do 5.000 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 3, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu.
78. Uvedená námitka tedy nemůže být úspěšná. Pokud správní orgán odkázal ve svém rozhodnutí na ustanovení upravující výši pokuty účinné v době svého rozhodnutí (což

krajský soud považuje za správné) namísto odkazu na ustanovení upravující výši pokuty v době spáchání přestupku (jak požadoval žalobce), za situace, kdy obsah obou uvedených ustanovení je zcela shodný a pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí (která je tedy rovněž shodná v obou právních úpravách), pak uvedená skutečnost není způsobilá se jakkoliv negativně dotknout práv žalobce a nemůže způsobit nezákonnost dotčeného rozhodnutí.

Nezbytné kroky

79. Dále se krajský soud zabýval námitkou neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tvrzením o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

se žalobcem ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze

ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti

a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot_/021schuz/s021045.htm). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f

zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.),

je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

80. Nejvyšší správní soud konstantně zastává právní názor, že: „pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2019, č. j. 7 As 129/2016-35)
81. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti

určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

82. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obec s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
83. Uvedená výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
84. Vypořádání této námítky dále krajský soud rozdělil na dvě části, podle osoby označeného řidiče a konkrétních okolností. U třech přestupků byl jako řidič vozidla označen L. H. N. a u jednoho D. P.. Krajský soud se uvedenými osobami zabýval postupně v samostatných bodech.
- a) L. H. N.
85. U deliktních jednání ze dnů 20. 11. 2015, 16. 1. 2016 a 17. 1. 2016 byla žalobci, jakožto provozovateli vozidel r. z. x a r. z. x zaslána výše zmíněná výzva. Žalobce na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl ve všech případech řídit pan L. H. N., nar. ..., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU, s. r. o., Americká 362/11, Praha 2, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V. Správní orgán se ve všech třech případech pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal předvolání k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilky si však nikdo nevyzvedl, proto byly po úložní době vráceny zpět odesílateli. Doručenky jsou součástí správního spisu. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče i dále, když mu opětovně ke všem třem deliktním jednáním zaslal výzvy k podání vysvětlení i na adresu trvalého bydliště. Zásilky se ve všech případech vrátily zpět odesílateli. Pokud žalobce namítá, že předmětné zásilky měly být adresovány zmocněnci na jeho adresu a dokonce měl být ten označen jako adresát, tato námitka je naprosto lichá. Žalobce měl možnost sdělit údaje k označenému řidiči, a učinil tak. Správní orgán následně zaslal zcela v souladu s ustanovením § 20 správního řádu písemnosti označené osobě řidiče na adresu, kterou žalobce poskytl a adresát zde nebyl zastižen, ani nebylo možné zanechat zásilky na jiném vhodném místě, či v souladu s ustanovením § 20 odst. 3 nebylo možno doručit předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho

okolí, která souhlasí s tím, že písemnosti adresátovi předá. Správní orgán doručoval i na adresu trvalého pobytu domnělého řidiče, ale zásilka se vrátila jako nedoručitelná.

86. Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvy k podání vysvětlení označené osobě řidiče tak, jak učinil, tj. že jako adresáta uvedl L. H. N. a doručoval mu na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o. Tedy tak, jak tento zmocněnec žalobce uvedl v přípisech ze dnů 24. 3. 2016, 19. 2. 2016 a 12. 4. 2016. Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo. Je zcela absurdní tvrzení žalobce, že by jako adresát písemnosti adresované této osobě měla být správně uvedena společnost ODVOZ VOZU s. r. o., nebo že by jako adresát měly být uvedeny osoby dvě (tedy L. H. N. i ODVOZ VOZU s. r. o.). I žalobci musí být jasné, že ani v jednom z jím navrhovaných způsobů označení adresáta na zásilce by k doručení písemnosti L. H. N. dojít nemohlo.
87. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytykal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
88. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa L. H. N., že měl být tento nedostatek řešen postupem podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen, že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že L. H. N. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.
89. Krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být L. H. N., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně i v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední

činnosti známé, že L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026, jako řidič vozidla v obdobných řízeních, např. ve věcech, která vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30 A 104/2016, sp. zn. 30 A 113/2016, sp. zn. 30 A 28/2017, sp. zn. 30 A 24/2017, sp. zn. 30 A 68/2016, sp. zn. 30 A 119/2019 aj.

90. S ohledem na shora uvedené informace o osobě L. H. N., které měl správní orgán I. stupně k dispozici, a to včetně vyjádření Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 11. 1. 2016 a přípisu Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2016, shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

91. Krajský soud dodává, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně informován o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinil tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že jej s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobce bez odezvy.

92. Nelze sdílet názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jako například pátrat po přestupci pomocí záznamových kamer města Hradec Králové, jak uváděl žalobce. Nejenom, že přestupky byly spáchány na území obcí vzdálených od města Hradec Králové více než 30 km a zcela logicky na tato místa jeho kamerový systém nedosahuje, ale ad absurdum by pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní. Krajský soud dává za pravdu žalovanému, že jím učiněné kroky byly naprosto dostačující ke zjišťování pachatele přestupků.

b) D. P.

93. V přezkoumávané věci žalobce u deliktního jednání spáchaného dne 29. 11. 2015 sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče D. P., avšak tato osoba nebyla prokázána jako řidič vozidla u tohoto deliktu. Postup správního orgánu I. stupně při kontaktování označeného řidiče byl podrobně popsán již shora. Správní orgán I. stupně se pokusil zcela dostatečně o zjištění osoby řidiče a je možno konstatovat, že učinil všechny potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle ustanovení § 125f odst. 4

zákona
o silničním provozu.

94. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu). Krajský soud sdělení žalobce (stejně jako správní orgán), že řidičem vozidla měl být D. P., shledává rovněž jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně i v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že D. P. je opakovaně označován zastupující společností ODVOZ VOZU, s. r. o., za řidiče vozidel páchajícího dopravní přestupky, který pak není ve správním řízení dostupný pro doručování úředních písemností (např. ve věci vedené zdejším krajským soudem pod sp. zn. 30 A 92/2016, sp. zn. 30 A 75/2016, sp. zn. 30 A 78/2016, sp. zn. 30 A 102/2016, sp. zn. 30 A 75/2016 aj.).

95. Krajský soud vzhledem k uvedenému uzavírá, že i v tomto případě správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku a další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „podnikat veškeré možné kroky“ bylo opět možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání. To by bylo za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, zcela nepřiměřené.

Zásada bezprostřednosti

96. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
97. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „...soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil

§ 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinskú, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

98. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může

seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nablížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

99. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
100. V posuzované věci delikt ní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obcích Kocbeře a Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy, jež byly spolehlivě prokázány listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
101. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
102. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 9. 9. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy

prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.

103. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

Protiústavnost

104. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
105. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
106. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Další námitky

107. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě dvě námitky. A to, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obcí Kocbeře a Choustníkovo Hradiště. Údaje na snímku mají dle žalobce také nulovou vypovídající hodnotu, když ty mohly být do snímku přidány až následně, resp. nesvědčí jim ověření udělené použitému rychloměru.
108. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový

správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.

109. K oběma námitkám lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obcích Kočbeře a Choustníkovu Hradišti, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
110. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 14. 1. 2016, dne 16. 1. 2016, dne 22. 1. 2016 a dne 26. 2. 2016, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
111. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
112. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. října 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu